

[Vagn Bro.]

om store og interessante Problemer, som vi er rede til at drøfte, og det forundrer mig derfor noget, at man nu pludselig ønsker at føre denne Sag over i det andet Ting, efter Indholdet af den ærede socialdemokratiske Ordførers Tale skulde man jo være nogenledes klar over, hvad der vil ske med Lovforslaget dér. Jeg finder, det havde været rimeligere at gaa frem ad den Vej, som jeg tillod mig at foreslaa: nu har vi et Udvalg her i Folketinget, der følger alle disse vigtige Forslag, saaledes at vi kan naa frem til den endelige Afgørelse, naar Tiden er moden. Og denne Sal har jo aldrig stillet sig vrangvillig, naar der virkelig var et afgørende Krav om at naa frem til Ny-Lovgivning paa dette Omraade, tværtimod, den højttærede Minister har faaet gennemført store, vidtspændende Lovforslag, og det har ikke blot været Regeringspartierne, der har staaet sammen om dem, det har været alle afgørende Partier. Derfor finder jeg, det vilde have været rimeligere, om vi nu havde fortsat Drøftelsen. Der er, hvad jeg ikke skal komme nærmere ind paa her, mangfoldige Omraader, knyttende sig til disse Ting, som vi kun løseligt har berørt i Udvalget, og som der har været Grund til at komme dybere ind paa, saaledes at man, naar Tiden var moden, kunde have faaet en virkelig Afgørelse. Jeg lægger ikke Skjul paa, at jeg meget kunde ønske en Ændring i Lægmands Deltagelse i Retsplejen, for at nævne et Eksempel. Jeg er for min Part mere og mere betænkelig ved de følelsesbetonede Enkeltafgørelser, som vi ser i Nævningetingene, og som jeg afgjort ikke tror har en Folkevilje bag sig. Princippet: Lov er Lov, og Lov skal holdes og Ligheden for Loven er netop Fundamentet for Folkestyret. Modsætningen hertil, disse Enkeltafgørelser snart i den ene og snart i den anden Retning, er i Virkeligheden langt mere Udtryk for Enevældens eller Diktaturets suveræne Undtagelsesafgørelser. Derfor havde der været Grund til yderligere at drøfte dette og andre Spørgsmaal, og der er for øvrigt ogsaa under de Forhandlinger, der er ført, naaet, i hvert Fald principielt, et Stykke frem ad Vejen. Men nu skal det altsaa være anderledes, nu skal formentlig Lovforslaget snart vedtages i uforandret Skikkelse og gaa til Landstinget, og vi faar da se, hvad dette Ting maatte beslutte. Vi skal selvsagt være rede til at fortsætte en Drøftelse, om Lovforslaget i ændret Skikkelse skulde komme tilbage her til Folketinget. Jeg skal nøjes med her at udtale, at mit Parti ikke kan gaa med til Lovforslaget i den Skikkelse, det

har, og at vi altsaa agter ved tredie Behandling at stemme imod det.

Pürschel: Der kan ikke være nogen Tvivl om, at den Overenskomst, der blev sluttet i Landstinget i sin Tid, da den sidste store Revision af Retsplejeloven blev gennemført, fra alle Sider blev sluttet under den Forudsætning, at hermed skulde det have sin Afslutning med de aarlige Revisionslove til Retsplejeloven. Jeg har ikke desto mindre — jeg var jo ikke bundet ved den Overenskomst — for mit Vedkommende erklæret mig rede til at forhandle om visse Enkeltheder i Lovforslaget, men det er ikke lykkedes at føre disse Forhandlinger til noget Resultat, og der er da ikke andet at gøre end at stemme imod Lovforslaget i dets Helhed.

Det ærede Medlem Hr. Hartvig Frisch søgte at klare Spørgsmaalet ved det rent logiske Ræsonnement, at enten var disse Ændringer Forbedringer, eller ogsaa var de det modsatte, og hvis de var Forbedringer, skulde de gennemføres, hvis de var det modsatte, skulde de ikke gennemføres. Men dette her er nu ikke blot Logik; her er Tale om det rent praktiske Spørgsmaal, om man skal give sig til at ændre paa en Lov af saa gennemgribende Karakter som Retsplejeloven efter saa kort Tid i Forvejen at have gennemført store Ændringer, om man ikke snarere skal se paa, hvorledes det hele virker i nogen Tid. Det tror jeg er det praktiske og rigtige, naar man ikke kunde naa det, som jeg kunde have ønsket. Dernæst filosoferede det ærede Medlem over, hvad der laa i Ordet „tvingende“. Der er saamænd ingen Grund til at filosofere langt over det, for deri ligger ganske simpelt, at man har ikke ført noget Bevis for, at der var en tvingende Nødvendighed for at gennemføre disse Ændringer. Det er det, Ordet betyder; det ærede Medlems Formodning i anden Retning er for en Gangs Skyld ganske underholdende, men det har jo ikke nogen større Interesse. Og det samme gælder Ordet „principielle“. Det var et Princip, som var slaaget fast i Landstinget, at man nu ønskede, at Retsplejeloven skulde holdes i Ro i nogle Aar; det er den principielle Betragtning, der ligger til Grund, og det er dertil, Ordet „principielle“ henviser. At det fra en anden Side kan angribes, at man kan sige, at dette Princip i Virkeligheden er en praktisk Afvejelse, ja, det skal jeg saamænd ikke have noget imod at indrømme, hvis det ærede Medlem sætter Pris paa at indkassere en saadan Indrømmelse.

Jeg havde ønsket, at man skulde